Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Arbaʿah ha-ṭurim

Ṭur Even ha-ʿezer - hu ha-ṭur ha-4. me-arbaʿah ha-ṭurim

Yaʿaḳov ben Asher
רשא וב בקעי

Ṿin, 5573 = 1813

אק

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8679

Visual Library

דקתני לא יפרעו במקו' שאין כותבין ומ"ה מהימן במאי דאמר פרעתי ע"פ הגט דאמ' כשתבעתני ע"פ הגט אמרתי בב"ד כתבתי לה כתובה וילא אני שלא תחזור וקוליאל ואמר' לי הבא ראי' ולא מלאתי ראי' ואמרו לי פרע ובקשתי מהם שיכתבו לי שובר הואיל וע"כ אני זקוק לפרו' טוב שיהיה לי שובר וכתבוהו לי ואבד' אמ' רב יוסף סב"ע שאין שם עידי גירושין מגו דיכול לומ' לא גרשתי' יכול לומר גרשתיה ונתתי לה כתוב' הא מדקתני היא מן השכב' ואיל' וכו' בדאיכא עידי גרושין עסקי' דאי ליכא עידי גרושין במאי גביא כולה רשב"ג היא וחסורי' מחסר' וה"ק הרי אלו לא יפרעו בד"א כשאין שם עדי גירושי' אבל יש שם עדי גרושין גביא תוס' ועיקר אי נפק' גיט' גבי' ואי לא לא גבי' ומן השכב' ואילך אע"ג דלא מפקא גיטא גביא שרבי שמעון בן גמליאל אומר מן הסכנה ואילך אשה גובה כתובתה שלא בגט: וכתב התוספות מגו דיכול לומר לא גרשתיך וכו' ור' יוחנן נמי מפר' הכי כדפ"ל ומ"ת והאמ' רב המנונא האשה שאמרה לבעלה גירשתני נאמנת ור' יוחנן אית ליה דרב המנונא' וי"ל דלא מהימנא אלא דוקא היכא דאינה תובעת כתובת' אבל תובע' כתובת' לא מהימנא דשמא מחמת חימוד ממון אמרה כן עכ"ל ונתבארו דברי רבי' זולת מ"ש ואם הוא במקו' שאינם רשאים לכתוב גט מפני השכנ' היא נאמנ' וגובה את הכל אפי' אין לה עידי גרושין דהא בגמר' לא קאמר דמן השכנה ואילך אלא דאע"ג דלא מפקא גיטא גביא כנו' גובה תוס' ועיקר ובדאיכ' עידי גרושין אבל אי ליכא עדי גרושין אפי' מן השכנ' ואילך לא יפרעו: ומ"ש רבי' בשם הרמב"ם הוא בפי"ו וז"ל האשה שאמר' לבעלה גירשתני נאמנ' שאינה מעיזה פניה בפני בעל' לפי' האשה שהוציאה שטר כתוב' ואין עמה גט ואמר' לבעלה גרשתני ואבד גיטי תן לי כתובתי והוא אומ' לא גרשתיך חיי' ליתן לה עיקר כתוב' אבל אינו נותן לה תוספ' עד שתביא ראיה שגירשה או שיש' גט עם הכתוב' מקום ידיה אמר שבעל כך היה גרשתי ונתתי לה כל הכתוב' עיק' ותוספ' וכתב' לי שובר ואבד שובר' מתוך שיכול לומ' לא גרשתי ולא יקחיי' בתוספ' נאמן ומשביע בנקיט' חפץ ונותן לה העיקר ונשבע הוא שבוע' היסת על התוספ' עכ"ל ומה שהקשה עליו רבי' שאם הוא נאמן למה יתן לה העיקר ואם אינו נאמן יתן לה הכל כבר נתבאר הטעם בדברי הרב המגיד שהרב לענין גביית הכתוב' דברי הרמב"ן כדברי רבי' והבי' ראי' לזה בפ"ב דכתובו' והטעם מפני מדרם כתובה לבתולה לאחר קטלי מ"ם ליכי אבל בתוספת לא לפי שאין מדרם בתוספת והא"ל בכ"לב ע"כ: ועל מ"ש הרמב"ם אמר לה שבעל כך היה וכו' כתב זה יולא לרבי' ממה שאמרו הכ"ע בשאין שם עדי גרושין מתוך שיכול לומ' לא גרשתיה וכו' ומפרש רבי' שהוא לעניין תוספת לפי שבעיקר כתוב' אין שם מגו וכמו שנתבאר בדעת רבי' עכ"ל: **הוציאה** ב' גיטין וב' כתובות וכו' משנה בס"פ הכותב (שם) ב' גיטין וב' כתובו' גובה ב' כתובות ופרש"י ב' גיטין וב' כתובות זמן לשכובה קודם לזמן גט ראשון וזמן כתוב' שניה קודם לגט שני שכבר גירשה והחזירה וכתב לה כתובה שניה אבל קדמו ב' הכתובו' לגט ראשון לא שהרי כשהחזירה לא כתב לה כתוב' ותנן בסיפ' ב' כתובות אינה גובה אלא אחת שע"מ כתובה הראשונ' החזירה: **כתב** הרשב"א שאלה ראובן ושמעון קנו חלק וראובן השאין את שמעון אחיו ומסר בידו שטר השכר ואחר זמן גירש ראובן את אשתו ואח"כ החזירה בלא קדושין ובלא כתוב' חדשה ואח"כ מת ראובן ועמד' אשתו זאת ובא' ליפרע כתובת' מחלק השכר שהיה לבעלה והשיב שמעון שכבר גירש' בעלה ומעת שגירשה נסתלק שעבודה מחלק זו וכתשה האשה שלא גירשה בעל' וכתובתה קיימת ועוד טען שמעון שלא נשתתף עם אחיו בלוקחו חלק ושהוא מוחזק בה זה ט"ו שנה והשיב אע"פ שנתגרשה האשה וחזרה אצלו בין בקדושין וכתוב' שהיה בין שחזרה אצלו בין בנשואין בין בזנות לא אבדה כתובתה הראשונ' ועדיין כתובתה הראשונ' קיים כל זמן שטר כתובת' יולא מתחת ידה ואע"פ שהחזיר' בין שאידם לה כתוב' אחר' בין שלא אידם לה ואם אידם לה כתוב' אחר' היתה גובה ב' הכתובו' וכמו ששנינו בס"פ הכותב ה"ד גט וכתובה ועדי' וכן שהמגר' את אשתו והחזיר' על מנת כתובתה הראשונ' החזירה וה"מ כשהחזירה סתם ולא אידם לה כתובת' אבל אם כתב לה כתובה אחר' גובה שתיהן וכדקתני התם במתני' ב' גיטין וב' כתובו' ולפיכ' אם השדה מעופפת בין ב' האחין והיתה כתובתה של זו קודמ' גובה היא כתובתה מהשכר ואפי' היתה כתובה מאוחר' כמי גובה ממנה ואע"פ שחזר וטען שהוא חזר ונקחה מאחיו עד שלא כתב לה כתובה זו והחזיק בה ט"ו שנה לפי שמכוון שטען בב"ד שלא היה לאחיו בה שותפו' כבר הודה שלא מכר לו אחיו חלקו שכל שלא היה לאחיו חלק בו לא קנה ממנו דוע' למה שאמרו כל הטוע' לא לויתי כאומ' לא פרעתי

דמי לפי' כל שנותן שהיה לאחין חלק באותו שדה זו גובה ממנו עכ"ל: **הוציאה** ב' כתובות וגט א' שכתב לה ב' כתובות זו אחר זו אינה גובה אלא אחרונה וכו' שם במשנה ב' כתובות וגט אחד אינה גובה אלא כתובה א' ובגמ' אי בעי' בהאי גביא ואי בעי' בהאי גביא לימא תהוי תיובתא דר"כ אמר שמואל דאמר ב' שטרות היוצאות בזה אחר זה ביטל שני את הראשון לאו איתמר עלה מודה ר"כ דאי אוסיף בה דיקלא ה"ל כדאוסיף לה ופרש"י אי בעיא בהאי גבי' אי ניחא לה למיטרף לקוחות מזמן ראשון טרפ' בזה את' זה זמנו של זה קודם לזה ושניהם על שנואה אחת או על מכר את' ביטל שני את הראשון ואינו טורף אלא מזמן שני דכיון דכתב בשטר' בתר' אקליה לשעבוד קמא דאי אוסיף ביה דיקל' בשט' שני לתוספ' כתבוה ולא אקליה לשעבוד לבטל זמן שטר ראשון ותרווייהו מיהא לא גביא מדלא כתב לה גביתי' ואוסיפית לה מדילי' הך אקנייתא אלא שטר כתובה יקירלא כת' לה ולא הזכי' בה את הראשונה ס"ק אם תקלי' למחול שעבו' של ראשונ' גבי כתוב' זו שמרוה ואם לאו גבי ראשונ' שמוטע' שילכך הי מיניהו דבעי' גביא וכי אמר ר"כ ביטל שני את הראשון בדלא אוסיף בה מידי דאי לאו לבטולי קמא אתי למאי כתביה: ומ"ש בד"א ששתיהן מן האירוסין וכו' או מן הנישואין וכו' בפ' נערה שנתפתתה (דף נד) אסיקנ' הלכת' דא' זה וא' זה כלו' בין מנה ומאתים בין תוספ' מן הנישואין והקשו הכתוב' דהכת' מסקינן דא' זה וא' זה מן הנשואין אע"ג דאוסיף לה ופליג אדרב נחמן דאמ' לעיל דאי אוסיף בה דיקלא מדעתה דתוספת כתבי' ולא ביט' שני את הראשון והוא היע' דהלכת' כר"כ בדיני ואו"ר דהכא אע"ג דאיכ' תוספ' בטל שני את הראשון וטעמ' משום דליכ' שטר כתובה באירוסין אלא אתקנתי ב"ד הילכך כהכט' תנאי דאשון ע"י שטר וכ"כ הרא"ש וכת' עוד וקא לדברי המפרשי' דאיירי בשמעתין כדכת' להם לאו' כיון שמגרש לכלול יחד מנה ומאתי' ותוס' הוועיל דדעת' הוא שזהו עיק' כתו' שהעבו' וכ' האירוסין לא נכתב אלא שאם תתאלמן או תתגרש מן האירוסי' והכנסה לכלל נישואין ונכתב השכל בפט"א נתבטל הראשון לגמרי וכ"כ הר"ן וכך הם דברי רבי' וכ' עוד הר"ן ומ"מ כל שכל שלא נשה זהו וכ' לה שגוב' עיק' כתוב' מן המשועבדין שלא פסרמב"ם כ' בפ"י מה"מ שמאלים את הפה' וכ' לה כתובה ולא נכנסה לחופה אם מת או גירש' גובה עיק' כתובת' מנכסי חורין ואינה גובה תוספ' ככל הוסף' ולא כנס' כרא' שהוא טוב' דכי מסקי' אחד זה ואחד זה מן הנשואין היינו לגוו' שאינה טורפת מהמשועבדין כל שלא כנסה עכ"ל: **הוציאה** כתוב' וב' גיטין וכו' שהמגרש אשתו והחזירה ע"מ כתובה הראשונ' החזיר' גם זה שם במשנה הוציאה גט וכתובה ועדי מיתה אם הגט קודם לכתוב' וכו' עד סוף הפי' בריתא שם: **דין** הכותב לאשתו כתוב' בדיני ישראל ולאחר בערכאו' כתב ריב"ש בסי' ק"ב ובסי' קע"ד:

שהוציא' גט עם הכתוב' ואם הוא אומ' גירשתי' ופרעתי הכל עיק' עם תוספ' ואבד שובר הרי זה נאמן ומשביע בנקיט חפץ ונותן לה עיקר והוא נשב' שבוע' היס' על התוספ' ולא נהיר' שאם הוא נאמן למה יתן לה עיקר ואם אינו נאמן יתן לה הכל שהרי כתוב' בידה וכן השיג עליו הראב"ד: הוציא' ב' גיטין וב' כתובו' וזמן כתובה ראשונה קודם לגט הראשון וזמן הב' קודם לגט הב' גובה שתיהן הוציא' ב' כתובו' וגט א' שכת' לה ב' כתובו' זו אחר זו אינ' גוב' אלא אחרונה שבטל הראשונ' כשכת' לה האחרונ' ואם האחרונ' יתירה על הראשונ' ולא כת' לה ואוסיפי' ליך כך וכך על הראשונ' אם רוצ' לגבו' הראשונ' גובה מזמן א' או ב' מזמן ב' ואם כתב לה ואוסיפי' ליך כך וכך על הראשונ' גובה ראשונ' מזמן ראשונ' ותוס' מזמן ב' בד"א ששתיהן מן האירוסין או מן הנישואין אבל אם אחת מן האירוסין והב' מן הנישואין בכל עניין אינה גוב' אלא אותו שמן הנשואין הוציא' כתוב' וב' גיטין שהחזירה ולא כתב לה כתוב' אין לה אלא כתוב' א' שהמגר' אשתו והחזיר' על דעת כתוב' הראשונ' (יז)החזיר הוציא' גט וכתוב' ועדי מית' אם הגט קוד' לכתוב' ואין אם אין דרך לכתו' כת' ב' גובה בגט עיקר הכתוב' ובכתוב' גוב' כל מה שכתוב בה שהרי זכתה בה במית' הבע' ואם כתוב' קודם' לגט אין לה אלא כתוב' אחת שעל דעת כתוב' הראשונ' החזיר':

קא אלמנה כל זמן ששט' כתובת' בידה גובה כתובת' לעולם בין אם נותנין לה מזונות בבי' אביה או בבית בעלה אפי' לאח' שתנשא ונשבע אע"פ שהיא נשואה ובעל התרומו כתב שאם נשאת שוב אינה נאמנת ואין נותנין לה אא"כ תביא עדים שלא קבלה וכ"כ בעל העיטו וא"א הרא"ש ז"ל כתב כסבר' הראשונ' (א) ואפי' עבירה עליה שמיט' אינה נשמט' מפני שהוא מעש' ב"ד פגמ' אותה שגבת מקצת או אפי' שלא פגמה אלא שוקפ' במלוה יצאה מכלל מעש' ב"ד ושביע' משמט' ואם אין כתוב' ביד ובאה לגבות בתנאי ב"ד כגון במקו' שאין כותבין ' אם נותנין לה מזונות בבית אבי' אינה גובה אלא עד סוף כ"ה שני': (ג) אבל שתקה כ"ה שנים ולא תבעה מחלה (ג) ואם תבעה תוך כ"ה שנים מונין לה

קא אלמנה כל זמן שבטר כתובתה בידה גובה כתובתה לעולם בין אם נותנין לה מזונו' בבית אביה או בבית בעלה עימדה בס"פ הנושא (דף קד): ומ"ש ואפילו לא שתנשא ונשבע' אע"פ שהיא נשוא' בפ' השולח (דף לה) דאמר דתקנה שתקין ר"ג שתהא נודרת ליתומים כל מה שירצו אמ' רב הונא ל"ש אלא בשלא נישאת אבל נישאת אין נודרין אותה עמו' דמיפר לה בעל ומשנ' הא שבוע' דאין הבעל יכול להפר שפי' דמי וכ"כ הרא"ש בתשו' ככלל ל"ו סי' ג' כיון דכתוב' ביד' גובה כתובת' לעול' והשבע אע"פ שיושבת תחת בעל': ומ"ש בשם בעל התרו' ובעל העיטור: ומ"ש ואפי' עברה עליה שמיטה אינה נשמט' וכו' בר"פ אע"פ (דף יח) א"ר יבלי תנאי כתוב' ככתובה דמי' כ"מ לשביעית ובפ"ב דגיטין (דף כד) איתמר כתובה מאימתי משמט' רב אמר משתפגם ותזקוף ושמואל אמ' פגמ' אע"פ שלא זקפה זקפה אע"פ שלא פגמ' ופס' הרי"ף הלכ' כשמואל וכ"פ הרמב"ם מה שמט והרי"ף אע"פ שכ' בר"פ אע"פ לשביעי' שאם פגמה וזקפה משמטת שכל כתובה ותוס' לאו משום דליבעי פגימ' וזקיפ' כרב דהא ודאי הלכה כשמואל בדיני אלא לדוגמא בעלמא נקטיה לומר דלענין פגימה וזקיפ' הוא דנפק' מינה ולא ללמד דבהם שאין שביעי' משמט' עיק' כתוב' מפני שהוא תנאי ב"ד כל שלא פגמה או זקפה ה"ה לתוס' וכדפרש"י משום דהא כנו שפסקה הר"ן דא"כ מאי איריא תנאי כתובה הרי כל חוב שאדם מתחייב לחבירו שלא ע"ד מלו' הכי דיניה כדתנן בפ"ב דשביעי' הקפת חנות אינה משמט' והרא"ש דקדק בדברים שכת' בר"פ אע"פ כ"מ לשביעי' שאם פגמה הכתוב' ולא פגמה התוס' משמט' הכל כאלו פגמ' גם התוס' ע"כ הרי שלא הזכיר אלא פגימה בלבד דמשמע דבפגימ' לו זקיפה הני * ודבי' שכתב אינה נשמט' מפני שהוא מעש' ב"ד הוא ע"פ פרש"י ואם אין כתוב' ביד ובאה לגבו' בתנאי ב"ד כגון במקו' שאין כותבין אם נותנין לה מזונו' בבית אביה היא גובה אלא עד סוף כ"ה שני' אבל שתק' כ"ה שני' ולא תבע' מחל' בס"פ הנושא

(יז) כ' בשגה' אנשים גר [illegible]

קא (א) [illegible]

[illegible]

(קף קד) תיפליגי ר"מ ורבנן' בתקי' ותיפסיקנא בגמ' (פסח) סלכ' כחכמי' דתמרינן כל זמן סיים בדי' בעל' נוגס בתובת לעולם וכל זמן סיים נוגס בתוב' עד כ"ם סנס ופרס"י דטעמ' מפוס דפתקה ולא תבעה כל הסני' הלנו מחלת היכך כל זמן סיים בדיה בעלם אין פתיקת מחיל' אלא עסני שנכבדין לותם סיים נוגס

מונין לה כ"ה שנים מיום שתבעה וכן יורשיה צריכין לתובעה תוך כ"ה שנים למיתתה ואם שתקו יותר מכ"ה שנים מרחלו ואפי' אם נזון בבית אביה אם היורשים מכברין אותה שמוליכין לה מזונותיה בעצמם אין שתיקת מחילה שמפני הבוש היא שותקת ולא מפני שמחלה להם ויראה מדברי הרמב"ם שאין הוכחת השתיקה מחיל אלא לעיקר אבל התוס' לא וא"א הרא"ש ז"ל כתב שגם התוס' מודה' אבל הנרוני' אינה מודה' ואם יש לה עדי' ממנה נובה אות' לעולם ודוקא באלמנ' הויא שתיקותה מחילה בשאין כתובה בידה אבל גרושה נובה לעולם כשאר בעלי חובות:

קב מי שמת ואלמנתו (א) באה לגבות כתובת' ועליו ב"ח אם זמנו של אח' מהם קוד' ולא הניח אלא קרק' כדי לפרוע לאח' מהם מי שזמנו קוד' יגבה והאח' ידחה בין אלמנ' בין ב"ח ואפי' תפש המאוח' מוציאין מידו לא הני אלא מטלטלי שאין בהם דין קדימ' וכגון דלא אקני ליה מטלטלי אגב מקרקעי יתנו לב"ח אפי' הוא מאוח' ותדחה האשה ומיהו אם תפשה אפי' שלא בב"ד אין מוציאין מידה ואם זמן שניה' שוין או שנש' ולוה ואח"כ קנה או שלוה ונשה ואח"כ קנה שחל שיעבוד כאח' משע שקנ' בין אם הניח מקרקעי או מטלטלי יתנו לב"ח ותדחה האשה ואם קדמה האש' ותפש קרקע אם קדמה וגבתה בב"ד כגון שהגביהוה ב"ד קודם שידעו שהי' שם ב"ח אין מוציאין מידה אבל אם גבתה מעצמ' אפי' על ידי שומה דליכ' למיס' מאן שם לך מפקי' מינה ואם קדמה ותפש מטלטלין אפי' שלא בב"ד לא מפקינן מינה ואם יש שם כדי לפרוע לשניה (ג) בקרקע ובמעו אם זמנן שוין נותנין לב"ח מעות ולאש' קרקע ואם קדמה לגבות מעות כתב א"א הר"אש ז"ל שמוציאין מידה ונותנין לבעל חוב ולכאור' יראה שלא אמרו כן אלא מפני תקנת ב"ח אבל אם חפץ יותר בקרקע וליתן לאשה משות שומעין לו והר"מ כתב דאין שומעין לו ואם אין זמנן שוה המוקד' נותנין לו מעו' ואם קדם המאוחר ותפש המעות לפי דברי א"א הרא"ש ז"ל שכתב שמוצ'יאין

כסמין כתוב' בידם אבל גרושה נוגס לעולם כשאר ב"ח שם ח"ל שלעת מוכן גרושה

קב מי ח שמת ואלמנ' ועליו ב"ח: ומ"ם ואפי' אם זמנו של אח' מהם קוד' ולא הניח אלא קרקע כדי לפרוע לאח' יגבה ואם שתקו יותר מכ"ה שנים מרחלו אפי' אם נזון בבית אביה אם היורשים מכברין אותה שמוליכין לה מזונותיה בעצמם אין שתיקת מחילה שמפני הבוש היא שותקת ולא מפני שמחלה להם ויראה מדברי הרמב"ם שאין הוכחת השתיקה מחיל אלא לעיקר אבל התוס' לא וא"א הרא"ש ז"ל כתב שגם התוס' מודה' אבל הנרוני' אינה מודה' ואם יש לה עדי' ממנה נובה אות' לעולם ודוקא באלמנ' הויא שתיקותה מחילה בשאין כתובה בידה אבל גרושה נובה לעולם כשאר בעלי חובות: (ב) אם זמנו של אח' מהם קוד' ולא הניח אלא קרקע כדי לפרוע לאח' יגבה ואם שתקו יותר מכ"ה שנים מרחלו ואפי' אם נזון בבית אביה אם היורשים מכברין אותה שמוליכין לה מזונותיה בעצמם אין שתיקת מחילה שמפני הבוש היא שותקת ולא מפני שמחלה להם ויראה מדברי הרמב"ם שאין הוכחת השתיקה מחיל אלא לעיקר אבל התוס' לא וא"א הרא"ש ז"ל כתב שגם התוס' מודה' אבל הנרוני' אינה מודה' ואם יש לה עדי' ממנה נובה אות' לעולם ודוקא באלמנ' הויא שתיקותה מחילה בשאין כתובה בידה אבל גרושה נובה לעולם כשאר בעלי חובות: (ג) אם זמנן שוין נותנין לב"ח מעות ולאש' קרקע ואם קדמה לגבות מעות כתב א"א הר"אש ז"ל שמוציאין מידה ונותנין לבעל חוב ולכאור' יראה שלא אמרו כן אלא מפני תקנת ב"ח אבל אם חפץ יותר בקרקע וליתן לאשה משות שומעין לו והר"מ כתב דאין שומעין לו ואם אין זמנן שוה המוקד' נותנין לו מעו' ואם קדם המאוחר ותפש המעות לפי דברי א"א הרא"ש ז"ל שכתב שמוצ'יאין

מעוליין

(ד) ומ"ם ונגרוס: ונן שות נסדי' ומנדרי ס' סכנתו ע"ג ושני' בדיוים אלו נתקו' הדמיין סי' פ"ח וס"ג: (ו) ולא חנקו גזם בין אלמנה ורגש כתרוכי ס"מכוסב ע"ג דכ' ג' דמ"ר דרוק נגרוס סדר דיגת סכי אגב בתלמנה אגת ס נגנו' תן כיסוי' חוגן ן ומ"ם בתרוכי סמרוך גזם ונ"ל סיים"ם ל"ח ותם' ונכסיס סכנים כו תיר' מכן קוים: (ג) אבל סתרקי סמס עם ע"ג ל' מוכל"ם הלנם בתמכם דמוניתן מיכ' ונותנין לב"ח ובן מתם מסכי"ן ובמ' הסיר"ל' ובמ' מכנים דקמכר' מוכן' ל' ונ"ם סם דתמי' לתיר' ל"ח מנם, לא מסקין מ"ם ס"ם מכנו' ומנו' ולא נת מתמון לרים אבל ום סיים' נוסת' ומוכ' ומוכ' סנים ונת סתתון מל סכנת' נרים לב"ם לרים לכלם דלם גדם מכבר מנגלי ונ"ם ונכ"ע תם נתנו מקרון לרבו ומם תין תמתו גנגת' בתוב' מתנו ובן סות נכתבי מסכת"ר' סי' ל"ם ובמ' דתם סיים תוכלים מסות מקרון כגון מנת סיים תמוד תו בס"ג לרוכי נתמוכ' ומ"ם בסגם מ"יתמו' ריס מ"ל' לא' דמ"ר' קוי' נתם' סיגנו בסיים ביוכ' ס"ם תגב תם תין ביוכ' מכב' ומ"ם סות לומר דינגת סיגו הייג לרתיסר מ"מסכ"יר מתכו' מכ"ל ג' סכת"ם ומגסות מיתמון ומתכלכי דמגנס ע"ם סיכוב סוי דינו כמנו' ובעל ובוכי' נתם' ומיין גזם מתכוגת סכת"ם כגל ניר סי' ל' ובם: (ד) ומ"ר' ק' בתנתי מכן דתם מכסכ"ם דרון ג"כ נכל דגב סוי בכתם' חוב ומיי' לתם' נסי' זו: (ה) ומתכתם מגתי דתין תיכות ניון נגדום' נתנגבי וכן סוי' מתכוגת מ"ם בנסגם:

מעוליין